

til at afslå ønsket. Det hører ingen steder hjemme, at man skal kunne være så uforpligtet som arbejdsgiver over for en syg medarbejder. I øvrigt er det en grundlæggende fejl ved lovforslaget, at selv om der er 50.000 mennesker i Danmark, der dagligt er syge på grund af dårligt arbejdsmiljø, så indeholder forslaget ingen initiativer, som forbedrer arbejdsmiljøet med hensyn til nedslidning, forebyggelse af ulykker eller forebyggelse af psykiske arbejdsskader.

Alt i alt vil vi anbefale at stemme for bl.a. ændringsforslag nr. 2, og til sin tid vil vi stemme imod hovedforslaget.

Kl. 11:21

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:21

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå, at hensigten med det her lovforslag er at reducere sygefraværet. Netop derfor er det jo også besynderligt, at det, der for alvor kunne reducere sygefraværet ved en indsats på arbejdspladserne, nemlig spørgsmål om arbejdsmiljø, er fraværende. I stedet for koncentrerer man indsatsen i forhold til dem, der er blevet syge. Man må jo nok sige, at hvis det for alvor var sådan, at man ønskede at bringe sygefraværet ned, handlede det vel ikke mindst om at forpligte arbejdsgiverne til at gøre en indsats for at skabe et bedre arbejdsmiljø. Det kunne for alvor være med til at løfte den opgave, der handler om at reducere sygefraværet.

Når det så er sagt – og det er jo det grundlæggende problem ved hele det her lovforslag – bliver vi selvfølgelig også nødt til at se på indholdet. Vi må så spørge i forhold til de problemer og de udfordringer, der er: I hvor stor udstrækning løser det her lovforslag dem så? En af de ting, vi gang på gang stilles over for, er den kendsgerning, at mennesker bliver frataget deres sygedagpenge, ikke fordi de er blevet raske – for så får de selvfølgelig ikke sygedagpenge mere – men mens de stadig er for syge til, at de kan passe et arbejde, mens de stadig er for syge til, at de kan få arbejdsløshedsdagpenge, kan de heller ikke få sygedagpenge. Derfor ryger de så på kontanthjælp, og som det også er nævnt her i dag, er kontanthjælpen i gentagne tilfælde jo lig med nul, fordi man enten har formue eller er gift med en person, som faktisk har en indkomst. Den indkomst behøver jo ikke at være ret stor, før det betyder, at man altså taber sit indtægtsgrundlag.

Vi kunne jo så forvente, at man gik ind og så på det. Det gik man ind og fik gjort noget effektivt ved, så alle mennesker, der er syge og i øvrigt lever op til alle de krav, man kan finde på at stille til syge mennesker, stadig væk kan få sygedagpenge. Men end ikke det er man i stand til at sikre med det her lovforslag.

Noget andet er så, at det naturligvis er rigtigt, at det er en god idé med en hurtig indsats over for syge, det vil i hvert fald ofte være en god idé. Det vil også være rigtig godt, hvis man i større udstrækning forpligtede arbejdsgiverne til at yde en indsats i forhold til de medarbejdere, der bliver syge; vel at mærke en indsats, der også forpligtede arbejdsgiverne og ikke kun forpligtede den syge lønmodtager.

Det, som er problemet her, er jo, at man åbenbart har taget en metode, som man synes er vældig god over for arbejdsløse, nemlig at når det kommer til stykket, så får det, at man kan sanktionere folk, en meget, meget central placering. Det handler altså om ligesom at sige til folk, at hvis ikke de deltager i ting, som i virkeligheden er åbenlys spild af tid – man siger, at de skal, fordi de skal være aktiveret – så kan de ikke få sygedagpenge.

Det kunne jo være rimeligt, hvis vi havde en sikkerhed for, at de krav, som blev stillet over for de syge, var nogle krav, som var relevante i forhold til, at de hurtigere kunne komme tilbage på arbejdsmarkedet. Man kunne jo så overlade til kommunerne at foretage det saglige valg uden at forsøge at udøve økonomisk pression i forhold til kommunerne. Men så har man jo i det her lovforslag skruet refusionssystemet så listigt sammen, at man er sikker på, at kommuner, som når frem til, at her er et menneske, der er sygt på en sådan måde, at aktivering ikke tjener noget fornuftigt formål, straffes økonomisk. Det handler jo om at motivere kommunerne til altid, hvor det er relevant, og hvor det ikke er åbenlyst irrelevant – og måske også nogle gange hvor det er irrelevant – at vælge aktiveringsveje. Man sikrer sig så med det her lovforslag, at kommunerne konsekvent er indstillet på det.

Altså, vi er igen endt i en situation, hvor man mener, at sygdom hos mennesker i sidste instans bedst bekæmpes, ved at vi har midler til at forfølge de syge, præcis som man i årevis har ment, at arbejdsløshed bedst bekæmpes, ved at man har midler til at forfølge arbejdsløse.

Det er efter Enhedslistens opfattelse grundlæggende forkert. Vi har den opfattelse, at syge mennesker har en stor interesse i at blive raske.